

Hồi Thứ Chín Mười Ba

BÁN HỮ BÁN HUYỀN

Huyết Ảnh phu nhân gật đầu nói:

– Đúng thế, đó là báo ứng của ta, mỗi năm phải chịu đựng một lần đau khổ kinh khiếp ấy.

– Đại tỷ do vận công tẩu hỏa nhập ma chăng?

– Không phải thế, do người làm vật.

– Do người làm, ý người muốn nói sao?

– Đó là sự trừng phạt của gia sư.

Đinh Hạo cả kinh, đây lại là một bí sử hãn không thể ngờ được, hãn hoảng hốt nói:

– Tôn sư của đại tỷ là ai?

– Một nhân vật danh lừng thiên hạ, sau này đệ sẽ biết được người là ai, đệ có bằng lòng nghe ta kể những chuyện quá khứ chẳng đáng nghe đó chăng?

Y vừa nói vừa cười đau khổ.

– Nếu đại tỷ bằng lòng nói, thì đệ rất vui lòng lắng tai nghe ngóng.

Huyết Ảnh phu nhân ngược đầu lên nhìn lá cây lá rừng xanh, hình như đang hồi tưởng lại quá khứ, thật lâu y mới cất giọng buồn bã nói:

– Ta còn một người đại tỷ nữa, hai chị em ta vốn là con gái nhà lành, gặp lúc thất thời vận xấu, gia đình gặp phải bệnh dịch, cha mẹ song thân tạ thế, lúc chị em ta chưa đến tuổi trưởng thành, thì bị người chú ruột độc ác mang hai chị em ta bán thân vào giới ăn chơi!

– A!

Chính cảnh ngộ bất hạnh này đã quyết định số mạng của cả cuộc đời hai chị em ta, còn nhớ một lần được khách dất đi du sơn ngoạn thủy, lật thuyền té sông đã cứu vớt, người trông thấy tư chất luyện võ của hai chị em ta xuất chúng bèn thu làm đệ tử môn hạ, mang về núi sâu rừng thẳm dạy dỗ, thời gian thấm thoát trôi qua tám năm, chị em ta đã thành tài, do khổ luyện ở thâm sâu, đúng ra tâm ý đã như dòng nước rừng...

– Sau đó thế nào nữa?

– Gia sư nghĩ tới hai chị em ta đã đến tuổi trưởng thành dựa vào cơ bản nhân đạo và thiên đạo, cũng nên tìm một nơi để nương thân làm trọn bổn phận của người con gái, thế rồi người bảo chị em ta xuống núi thử cơ duyên xem thế nào, kỳ

hạn một năm phải về núi phúc đáp lai với thầy.

– Lệnh sư quả là một trưởng giả thông hiểu nhân tình.

– Đúng thế, đệ nói chẳng sai chút nào, sau khi hai chị em ta xuống núi, thoáng trông thấy thế giới xinh đẹp hoa mắt, hai chị em ta sẵn có thiên phú mỹ sắc, thêm vào võ công bất phàm, đã mê mất bản tính, bèn gây hành động bừa bãi...

Nói tới đây y buồn bã thở dài một cái, hình như chẳng muốn hồi tưởng những quá khứ không đáng nhắc tới này, y dừng lại giây lát rồi nói tiếp:

– Chỉ trong vòng một năm ấy, danh đẹp lừng lẫy... không phải nói là danh thúi lừng lẫy thiên hạ được giới giang hồ thời đó xưng là Giang hồ nhị vu (nhị vu tức là hai mỹ nhân tuyệt thế).

Đinh Hạo mê man gật đầu nói:

– Tiểu đệ xuất đạo muộn màng, chưa nghe người nói đến bao giờ.

Huyết Ảnh phu nhân thở dài nói:

– Đó là sự việc vài chục năm về trước, đương nhiên là không thể biết được...

– Rồi sao nữa?

– Sống hoang đàng một năm ở chốn giang hồ vẫn chưa tìm được đối tượng để trao thân, nguyên nhân là tiếng tăm bê bối, nhân vật tà phái thì không lọt vào mắt hai chị em ta, còn nhân vật chánh đạo thì lùi bước không dám thọ giáo.

– Mãn hạn một năm phải về núi phục mệnh chứ?

– Đúng vậy, hai chị em ta phải về núi bịa đặt một số mẫu chuyện nói dối sư phụ rằng mình là nữ hiệp không bằng...

– Lệnh sư chẳng bước chân ra giang hồ sao?

– Người rất ít xuống núi, sau khi hai chị em ta trở về núi ngẫu nhiên phát hiện sư phụ có giấu một quyển trứ nhan chân kinh, thế rồi bắt đầu lén lút tu luyện, kỹ thuật đó rất là thâm ảo, chẳng lẽ luyện một sớm một chiều mà thành công được, một hôm sư phụ phát giác biết được mọi việc...

– Kết quả thế nào?

– Sư phụ phần nộ vô cùng, người bèn dạy dỗ sửa trị hai chị em ta một phen, trông thấy sự việc đã như thế đành công khai mang ra truyền thụ luôn, vì bản ý của sư phụ nói rằng Trứ nhan chân kinh nghịch lại thiên đạo, cho nên cất giấu mà chẳng đem ra truyền thụ.

– Đúng thế, thuật này... quả nhiên nghịch lại với thiên đạo.

– Cũng trong lúc sắp học thành trứ nhan thuật, sư phụ xuống núi thăm bạn và thám thính được mọi hành vi ở chốn giang hồ của hai chị em ta, người phần nộ khí xung thiên hấp tấp trở về núi phải đòi lại võ công của hai chị em ta, về sau người

đã xiêu lòng bởi sự van xin cầu lụy và quyết tâm ăn năn hối cải của hai chị em ta nên người mới tha lỗi và phạt hai chị em ta năm năm chẳng được xuống núi.

– A! Trừng phạt khá nặng.

– Trong cơn tức giận sư phụ đã đốt hủy quyển Trú nhan chân kinh, hai chị em ta đã học thành Trú nhan thuật nhưng chỉ thiếu một phần cuối cùng là khí huyết không thể trở về kinh mạch được, cho nên mỗi năm phải phát bệnh một lần, lúc bệnh phát đau đớn không tả, mặc kệ hai chị em ta lạy lục van xin thế nào đi nữa sư phụ vẫn không chịu nói ra khẩu quyết hóa giải.

– Lệnh sư thông hiểu câu khẩu quyết đó sao?

– Đương nhiên, chị ta vì oán sanh hận liền khởi ác niệm, thừa lúc sư phụ vận công nhập định xuất thủ đánh lén người khiến sư phụ đã tẩu hỏa nhập ma trở thành bán thân tàn phế...

Đinh Hạo nghe nói bất giác ớn lạnh tóc gáy.

Huyết Ảnh phu nhân ngừng lại giây lát rồi nói:

– Lúc đó thì chẳng thấy làm lạ, nhưng việc làm đã lỗ như thế, không còn cách cứu chữa nữa.

– Lệnh tử chẳng hối hận chẳng?

– Không hối hận chút nào cả, y cưỡng ép sư phụ đọc ra câu khẩu quyết đó, nhưng sư phụ chẳng chịu đọc, bản ý của sư phụ là mãn hạn trừng phạt năm năm mới hóa giải cho hai chị em ta, chị ta chơi một đòn này bèn tuyệt vọng luôn...

Đinh Hạo động lòng nói:

– Lệnh sư là Ly Trần Tử chẳng?

Huyết Ảnh phu nhân lắc đầu nói:

– Không phải, đệ cứ nghe ta kể, hai chị em ta chẳng đành lòng sống trong núi thẳm, lại tái xuất giang hồ, ta dùng thân phận Huyết Ảnh phu nhân xuất hiện, còn danh hiệu Giang hồ nhị vũ trước kia lần lần được người giang hồ vô lâm quên lãng, chẳng bao lâu ta lại làm bạn với Ly Trần Tử, sống chung với nhau và ta đã trở thành nữ chủ nhân của Ly trần đảo...

– Ô! Té ra thế này.

– Sau khi Ly Trần Tử tạ thế, ta chính thức trở thành đảo chủ, trải qua khổ công cải cách đảo này bèn hóa ra thiên đàng cấm địa của ta, sau đó ta lại quen biết Nhất Chỉ Truy Hồn Công Tôn Cẩn.

Đinh Hạo rất rành việc này, chính mình dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện phết đi võ công của y, hấn gật đầu nói:

– Đệ biết người này, hiện nay y ở đâu.

– Bị Hắc Nho phết đi võ công, không biết y đi về đâu cả.

– Sau đó thế nào nữa?

Huyết Ảnh phu nhân cười lạnh lùng nói:

– Chuyện về sau thì đệ đã biết rõ.

– Lệnh sư đâu?

– Vẫn còn ở trong núi.

– Phương Bình từng đề cập việc đại tỷ muốn cứu Mai Ánh Tuyết...

Huyết Ảnh phu nhân hận buồn mắt nhìn Đinh Hạo nói:

– Hiền đệ, ta phải giúp cho hai người được toại nguyện.

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, chẳng ngờ một nữ ma tà tâm hung ác, lại có đại chuyển biến thế này, quả thật ứng với câu Hồi đầu ngàn thì, hắc nghĩ tới đây giọng run run nói:

– Tiểu đệ thật kính phục người!

– Chớ nói lời ấy nữa, đệ không khinh miệt ta, thì ta đã mãn nguyện lắm rồi!

– Bây giờ lệnh tỷ...

– Y vẫn ở trong núi, chắc đệ sẽ gặp y nay mai thôi, nhưng... à! Ngại rằng kiếp này y chẳng chịu hồi đầu đâu.

– Sao đại tỷ lại có tên trong Thiên đại bát ma?

– Đây là danh hiệu của người giang hồ đặt cho, trên thực tế bát ma chẳng có liên hệ gì với nhau cả.

– Đại tỷ biết tâm thần của Mai Ánh Tuyết bị chế...

– Đúng vậy, ngoại trừ bản thân người thi triển thủ thuật ra, trên thế gian này e chỉ có mỗi một mình gia sư có thể giải được thôi.

Hai mắt của Đinh Hạo bỗng sáng vui mừng khôn tả nói:

– Lệnh sư bằng lòng giúp chăng?

– Sẵn sàng thôi.

– Thế thì phải làm sao bây giờ?

– Đệ dắt y theo, chúng ta cùng nhau về hướng bắc.

Đinh Hạo thoáng do dự, trước mắt Tề Vân trang đang lăm chuyên lời thôi, nếu mình chỉ vì tư tình trai gái bỏ bê công việc Nam trang hóa ra kém đạo nghĩa sao, nhưng việc cứu trị Mai Ánh Tuyết cũng không chậm trễ được, huyết đạo bị chế lâu sẽ hủy diệt nàng mất, thế thì tính làm sao bây giờ?

– Đinh đệ còn lo nghĩ gì nữa?

– Đệ... muốn. Hắc ngập ngừng giây lát liền thuật lại mọi việc Hư Ảo lão nhân uy hiếp Tề Vân Trang và Kim Long bang cũng đang dòm ngó Nam phương võ lâm cho y nghe một lượt.

Huyết Ảnh phu nhân cau mày suy nghĩ giây lát rồi nói:

– Hãy cứu người trước đã, chuyện nơi đây chưa đáng lo.

– Đại tỷ nói sao?

– Thứ nhất việc Hư Áo lão nhân bắt ép con gái của Dư Hóa Vũ thuộc hành vi hạ lưu của chốn giang hồ, cho thấy y chẳng có chút lực lượng nào làm lay động được Tề Vân Trang, và như đệ vừa kể Dư Hóa Vũ đã quyết định hy sinh con gái để bảo vệ đạo nghĩa, và lai có bố trí phòng thủ, thế thì chẳng còn lo ngại gì nữa, đồng thời Hư Áo lão nhân xem con tin như là thủ đoạn duy nhất, chắc chắn y chẳng dám hủy con gái của Dư Hóa Vũ đâu mà sợ.

– Ô! Phân tích như vậy có lý lắm.

– Thứ hai bí đà của Kim Long bang đã bị phá hủy, tức thời họ sẽ chưa có hành động liên đâu, theo thiên ý của ta thì Vọng Nguyệt Bảo đang có hành động mãnh liệt đối phó với Kim Long bang thế thì bang phái ấy ắt phải lo dồn toàn lực để ứng phó, chứ còn rảnh đâu mà mưu cầu lợi lộc ở Nam phương võ lâm nữa.

– Nói như đại tỷ nơi đây tạm thời chưa đáng lo vậy.

– Đúng thế, bây giờ cứu người cần thiết hơn hết, Đình đệ nếu có sự biến gì xảy ra đi nữa, thì người sẽ ân hận suốt đời chẳng sai.

Đình Hạo rùng mình cương quyết nói:

– Thôi được đệ theo tỷ về hướng bắc, bao giờ mới khởi hành?

– Đệ giao phó việc ở nơi đây cho xong, đêm nay chúng ta sẽ hội ngộ tại nơi đây, nhưng chuyện của tỷ đệ chờ tiết lộ ra ngoài...

– Tiểu đệ biết điều này, nhưng làm cách nào để chuyển người đi đây?

– Đệ cứ mang nàng tới đây, tỷ sẽ có cách.

– Thế thì đệ phải về sắp xếp mọi việc ngay, hẹn tối nay gặp lại tỷ tỷ.

– Đệ cứ đi đi.

Đình Hạo chăm chăm nhìn Huyết Ảnh phu nhân một hồi, hấn phát giác ra hai bên khóe mắt của y rướm rướm nước mắt nhưng chẳng biết nói gì để an ủi y, bằng giọng điệu đau thương buồn bã nói:

– Vì ơn tri ngộ, tình sâu nghĩa nặng, tiểu đệ xin phép vẫn được gọi tỷ tỷ là đại ca.

Huyết Ảnh phu nhân gượng cười, nói giọng thê lương:

– Được! Được! nước mắt lại nhỏ xuống ướt cả hai bên má phấn.

Đình Hạo không khỏi ngậm ngùi, hấn lại cầm lòng khôngặng, bèn mím môi nói:

– Đại ca, ta đi thôi.

Huyết Ảnh phu nhân khoác tay, miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Phương Bình lượn mình lướt tới, mắt chăm chăm nhìn Đinh Hạo xúc động mạnh liệt nói:

– Nhị chủ nhân, phu nhân đã điên mất, muốn hủy thân...

Huyết Ảnh phu nhân lên tiếng nói bằng giọng thê lương:

– Tiểu Bình, người chớ nói nhiều, ta thích làm như thế...

– Phu nhân, người...

– Sống làm người trong một kiếp, phải là được một việc gì đáng làm, ta tuy có thuật trú nham, nhưng thiên mạng sắp đến lúc phải chấm dứt, tuy ta không già, nhưng không thể chẳng chết...

Y nói tới đây nước mắt lai nhỏ xuống như mưa.

Phương Bình xoay mặt sang hướng khác, dùng tay lau khô nước mắt.

Đinh Hạo bây giờ không cầm lòng được nữa, nước mắt nhỏ xuống.

Vài lời nói đại triệt đại ngộ của Huyết Ảnh phu nhân quả thật không ai ngờ được thốt ra từ miệng của một vị nữ ma đầu.

Đinh Hạo nghiêng rằng, lượn mình ra khỏi rừng xanh.

Trên đường đi về thành, Đinh Hạo mãi liên tưởng đến hình bóng xinh đẹp như hoa mẫu đơn của Huyết Ảnh phu nhân, một chuyển biến kỳ ảo thật không thể tưởng tượng được.

Chẳng mấy chốc Đinh Hạo đã vào thành vô Ngu phúc khách điểm, tiến vào hậu viện, đến ngay trước cửa phòng mà Cổ Thu Linh đã ở hẳn định thần lại sau đó trầm giọng nói:

– Tỷ tỷ, tiểu đệ về rồi!

Lạ thay trong phòng không có phản ứng gì cả, Đinh Hạo lại tưởng y có lẽ đang ngủ trưa, hẳn liền lớn tiếng gọi lại lần nữa:

– Thu Linh tỷ tỷ, đệ có thể vào phòng chăng?

Ngay lúc này sau lưng hắn có tiếng chân bước hẳn xoay người qua thấy chính là tiểu nhị trong khách điểm.

– Có phải tướng công muốn tìm vị nữ khách nhân ấy?

– Đúng vậy!

– Y vừa đi khỏi!

– Nói sao, y đi rồi?

– Cô ấy có lưu lại mảnh thư tay này cho tướng công.

Tiểu nhị vừa nói vừa đưa hai tay dâng tới mảnh thư đó cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo hồ nghi cầm lấy lá thư vội vàng lật ra, thấy bên trong lá thư biết vài chữ:

Đình đệ, tử tử vừa nhận được tin gấp trong cung, cần phải đi ngay, nếu Đình đệ không có việc gì cấp bách, xin đệ trưa mai hãy tới đây tương ngộ lại.

Phía dưới lá thư có chữ ký của y.

Đình Hạo xem thư xong, tiện tay vò nát lá thư, nhủ thầm chẳng biết Cổ Thu Linh có chuyện gì gấp phải vội vàng đi khỏi thế này, hắn xoay người sang hướng tiểu nhị thấy y vẫn ngớ ngẩn đứng chờ ở đó, hắn sức nẩy ra một ý nói:

– Tiểu nhị ca, nếu vị khách nhân đó có quay trở lại xin báo cáo với y rằng tại hạ có việc gấp ra hướng bắc.

– Vâng, ta sẽ chuyển đạt lời nói này tới y.

Đình Hạo vội vàng bước ra khỏi khách điểm, nhắm thẳng hướng chỗ dừng chân của lão ca ca chạy tới, chẳng mấy chốc hắn đã chạy tới thôn xá.

Hắn liền đẩy cánh cửa khép hờ, trông thấy lão ca ca đơn độc ngồi say sưa một mình, hai mắt lim dim như đang suy nghĩ đầu đầu, Toàn Tri Tử thì ngả lưng nằm ngủ trên giường, lão thoáng nhìn thấy Đình Hạo bước tới, tỉnh rượu ngồi bật dậy ngay.

Thọ Dao Phong vẫy tay nói:

– Tiểu huynh đệ, mau vào nào, cùng lão ca ca làm vài ly cho vui, gã biết nhiều kia tề lắm. Đình Hạo mỉm cười ngồi xuống, trên bàn sẵn có chén đua, hắn bèn rót đầy bát rượu, nâng lên nốc cạn một hơi.

Thọ Dao Phong gãi đầu nói:

– Tiểu huynh đệ, người đi đâu cả ngày không thấy mặt làm bọn ta lo quá thế...

– Tiểu đệ đụng phải một người bạn...

– Ai?

– Xích Ảnh Nhân!

–Ồ! Gã có nữ nhân khí ấy, chuyện thế nào?

Đình Hạo nghe nói “Nữ nhân khí” không khỏi rung mình, há chỉ phải là nữ nhân khí đâu, thật ra y vốn là nữ nhân chân chính, mà là một nữ nhân khét tiếng giang hồ, nếu bật mí ra thì khiến hai người lão ca ca giật bắn người lên ngay, nhưng chuyện này không thể nói ra được, tuy nói rằng Toàn Tri Tử lão ca ca được tôn xưng Võ lâm vạn sự thông nhưng vẫn có những chỗ chưa thông được.

Hắn nghĩ tới đây bèn trầm giọng nói:

– Y nói rằng y có biện pháp là cho Mai Ánh Tuyết hồi phục lại được lý trí.

Thọ Dao Phong trợn to cặp mắt nói:

– Thật chứ!

– Không hư dối đâu, y đối xử với tiểu đệ phải nói rằng nghĩa khí cao vời vợi...

- Y có biện pháp, sao không cùng tiểu đệ tới đây?
- Không, chẳng phải y mà là sư phụ của y!
- Ô! Sư phụ của y, ở đâu thế?
- Đương nhiên là ở phương bắc rồi!
- Thế thì... tiểu huynh đệ trở lại hưởng bắc sao?
- Vâng.

Toàn Tri Tử xen vào nói:

- Sư phụ của y là ai?
- Không biết, vì y không nói ra.
- Ly Trần Tử chăng?
- Không phải Ly Trần Tử đã tạ thế từ lâu rồi.

Thọ Dao Phong cười hi hí nói:

- Gã biết nhiều kia, gặp khó khăn rồi ư?

Lão vừa nói vừa quay sang hướng Đinh Hạo nói:

- Thế thì người tính sao đây?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tiểu đệ quyết định đem nàng về hưởng bắc chữa trị.
- Bao giờ khởi hành?
- Tối nay!
- Gấp như thế sao?
- Tiểu đệ và Xích Ảnh Nhân giao hẹn canh hai sẽ gặp nhau.

– Bản thân người là một nhân vật gây cho người chú ý, lại dặt thêm con bé này lên đường, nếu Kim Long bang không toàn lực đối phó người thế là chuyện...

– Lão ca ca lo nghĩ tới chuyện này thật là đúng, nhưng Xích Ảnh Nhân bảo là y đã có cách sắp xếp.

– Thế thì được nơi đây xem như không còn việc gì phải lo nữa, ta và gã biết nhiều kia cũng chuẩn bị quay đầu về hưởng bắc, trên đường về sẽ tìm cách truy tìm tung tích của Vân Long Tam Hiện luôn.

Đinh Hạo xúc động mắt nhìn hai lão nói:

– Chỉ vì chuyện của tiểu đệ đã làm cho hai vị lão ca ca phải cực nhọc mạo hiểm lăm phen, quả thật tiểu đệ áy náy vô cùng.

o O o